

عنوان: مرثیه ای برای نظام آموزشی

موضوع: آموزش و پرورش - ایران

پدیدآورنده:

نشریه: جمهوری اسلامی، ۸۴/۲/۱۲

بازیابی: ۱۶۶۰۳۷۰۲

مرثیه ای برای نظام آموزشی

بسم الله الرحمن الرحيم

روز معلم، فرصتی برای بزرگداشت یاد و خاطره استاد شهید مرتضی مطهری و زمینه ای برای طرح مسائل و مشکلاتی است که نظام آموزشی و تربیتی کشور را در محاق مظلومیت و بلکه فراموشی قرار داده و باعث شده است که جامعه و نظام ارجمند جمهوری اسلامی از این بابت دچار زیانهای جبران ناپذیری شوند.

در این نکته تردیدی نیست که معلمین، دبیران و مجموعه کارکنان فعال در صحنه آموزش و پرورش کشور از محرومترین افراد جامعه، حتی در مقام مقایسه با سایر کارکنان دولت محسوب می شوند. اینکه چرا تاکنون تصمیمات کارگشا و موثری در این زمینه اتخاذ نشده که متناسب با ابعاد نیازها و اهمیت نظام آموزشی کشور باشد، از سئوالات بدون جوابی است که معمولاً با جمله پردازیهایی دلگرم کننده پاسخ داده شده و همواره بر صبوری و قناعت و مناعت طبع معلمین و دبیران و سایر دست اندرکاران شبکه آموزشی کشور تأکید شده است.

یکی از علل مطرح برای تخصیص بودجه های نامتوازن به این بخش از خدمات دولت، حاکمیت دیدگاه غیرمکتبی در آموزش و پرورش و تلاش برای جا انداختن نگرش اقتصادی با مقوله حساس آموزش و تربیت نیروی انسانی مورد نیاز فردای جامعه است که متأسفانه در طول سالهای اخیر سعی در القا آن شده و تدریجاً اصرار بر این شده است که حتی به نظام آموزشی کشور بعنوان یک بنگاه اقتصادی بنگرند و همه چیز را از همین زاویه بسته و از همین دیدگاه غیرعلمی و کاسبکارانه، مورد بررسی قرار دهند و به همین دلیل هم به نتایج معکوس و زیانباری رسیده اند و نظام آموزش کشور را به اوج افلاس و درماندگی کشانده اند.

در واقع، ریشه اصلی این وضع نابسامان در نظام آموزشی کشور اینست که کسانی بر مراکز تصمیم گیری و اجرا در این مجموعه حاکم شده اند که از دیدگاه فکری هیچگونه سنخیتی با اهداف و رسالت این

نظام عظیم تربیتی - آموزشی ندارند و این نکته را هرگز درک نکرده اند و یا نتوانسته اند درک نمایند که آموزش و پرورش بعنوان وزارتخانه مادر مرکز ثقل تربیت نسل آینده کشور است .

ما اگر نتوانیم نسل آینده را که امروزه در دبستانها و دبیرستانهای ما سرگرم تحصیل هستند , به درستی و متناسب با نیازهای فردای جامعه تربیت کنیم و راهکار حل مسائل حال و آینده را به آنها آموزش دهیم , چگونه می توانیم فردا از آنها انتظار داشته باشیم که در این زمینه توفیقی بدست آورند در حالیکه بنیان آموزشی و تربیتی مستحکمی را برای آنها تدارک ندیده ایم

بلوغ سیاسی - اجتماعی يك جامعه , در گرو تربیت صحیح کودکان و نوجوانانی است که اساس کار آموزش و تربیت آنها مطابق اصول و موازین علمی - تخصصی , به درستی شالوده ریزی شده باشد. وقتی چنین مجموعه عظیمی وجه المصالحه جناحی می شود نباید انتظار معجزه ای از مسئول آن داشت جز اینکه او هم نظام آموزش و پرورش را ابزاری برای تبلیغات جناحی می نگرد و از نخستین اقداماتش تا آخرین تصمیماتش برای استفاده بهینه از این مجموعه در جهت تبلیغات جناحی خواهد بود.

بدین ترتیب اگر شاخه معاونت پرورشی این وزارتخانه عظیم , نخواست و یا نتوانست در جهت تحقق اهداف جناحی اقدام کند , لاجرم برای تعطیل و انحلال کامل شاخه معاونت پرورشی اقدام خواهد شد که می بینیم , به همین راحتی و در عین حال , به همین گستاخی و بی هیچ بررسی کارشناسی و بی هیچ ضابطه ای , به انهدام آثار و تبعات مبارک امور تربیتی در نظام آموزشی و پرورشی کشور اقدام می شود و حال آنکه آنچه در طول حدود ۲۰ سال با خون دل خوردنهای هزاران عنصر فعال تربیتی به وجود آمده بود , از میراث های گرانقدر شهید رجایی و عناصر تربیتی دلسوزی محسوب می شود که بسیاری از آنها به خیل شهدا پیوسته اند و هم آنها بودند که عطر دل انگیز انقلاب را به لایه های مختلف نظام آموزشی کشور بردند و در مدارس کشور و در ذهن و روح نوجوانان این مرز و بوم , پراکنده ساختند.

آنچه در این سالها در درون نظام آموزش و پرورش مورد بغض و کینه رسمی قرار گرفت و ویران شد , چگونه قابل بازسازی است و چطور می توان یکبار دیگر این شجره طیبه امور تربیتی را در مدارس کشور شکوفا ساخت و حال آنکه عده ای , آگاهانه سعی کردند تیشه به ریشه امور تربیتی در مدارس و نظام آموزشی کشور بزنند و متأسفانه به اهداف جناحی و تماماً غیرانقلابی خود رسیدند و ریشه امور تربیتی در مدارس را خشکانیدند.

ما آثار و تبعات منفی این پدیده را در سالهای آینده , بیشتر از امروز , لمس خواهیم کرد هر چند فقدان امور تربیتی , حتی همین امروز هم قابل درک و لمس است .

مسئله اینست که نظام آموزشی در هیچ کشوری و در هیچ نظامی , اگر عاقلانه به مسائل نگریسته شود , يك بنگاه اقتصادی نباید تلقی شود. این يك سرمایه گذاری دراز مدت برای استحکام بنیان جامعه در حال و آینده و تضمین آن است که اگر به اهمیت و حساسیت مسئله به درستی پی ببریم , بایستی بیشترین بودجه ها

و بیشترین امکانات را در سبب اقتصاد جامعه به بخش آموزش و پرورش و در نگاه کلان، به بخش فرهنگ و آموزش به معنای صحیحی که امام خمینی (ره) مدنظر داشت، اختصاص یابد. این بهترین تصمیم عاقلانه و هوشمندانه‌ای است که می‌توان برای تضمین بقای انقلاب و هویت ملی جامعه اتخاذ کرد. مشروط بر آنکه مقدمه این تصمیم، جلوگیری از ورود عناصر فرصت طلب، ناآشنا به قلمرو اندیشه و فرهنگ و بیگانه از روح انقلاب و اسلام به درون این مجموعه باشد. تصمیمی که فقط کسانی می‌توانند آنرا اتخاذ کنند که وامدار هیچ گروه و جناحی نباشند و ذهن و روحشان از برکات و ملکات انقلاب و اسلام، سیراب شده باشد.